

Знайте, що сонце України сходить на Донбасі!

Перша
газета
Лиманщини

З О Р Я

Видається з червня 1930 року.

СПЕЦВИПУСК!

№2 (13452)

ПОНЕДІЛОК, 22 січня 2024 року

Дрова - це тепло

ТРИ КУБОМЕТРИ ДРОВ – КОЖНІЙ РОДИНІ... З ДОСТАВКОЮ

На знімках: О.Б.Приходько – директор ДП «Лиманський лісгосп»

Нинішнього опального сезону кожна лиманська родина отримує по три кубометри деревини на опалення своїх будівель. До речі, нині у громаді проживають понад десять тисяч людей. Як розповів директор ДП «Лиманське лісове господарство» Олексій Приходько, заготовлено деревини для опалення та фортифікації займається вісім бригад вальників лісу. На території Лимансько-

го лісництва вони ведуть санітарну рубку дерев, котрі побиті обстрілами чи обгорілі внаслідок пожеж. Загальний обсяг заготовлених склав 16 тисяч кубометрів. Стовбури вантажівкою безкоштовно розвозяться жителям Лиманської громади. Одна вантажівка розрахована на чотири сім'ї. Жителі вдячні міській раді та лісівникам за дрова та їх доставку, бо власних коштів обмаль.

Допомога

Начальник Лиманської міської військової адміністрації Олександр Журавльов та колектив адміністрації продовжують надавати допомогу військовим, які захищають місто від російських загарбників.

ПЛОТЕР – ВАЖЛИВА ДОПОМОГА

У черговий раз їм вдалося отримати необхідну річ для військової частини – плотер Canon. Цей пристрій використовується для друку великих форматів, зокрема, карт.

«В черговий раз хочу подякувати від командування, особового складу і від себе начальнику Лиманської міської військової адміністрації Олександру Журавльову та колективу адміністрації,

за постійну допомогу нашій військовій частині! В цей раз подарували плотер Canon, це дуже необхідна річ в друкуванні, роботі з мапами», – написав у соцмережах командир військової частини Сергій Катаргін. Плотер стане в нагоді військовим при плануванні та проведенні операцій, а також для підготовки навчальних матеріалів.

Ліс ТРИЛЬЙОННІ ЗБИТКИ

У Міністерстві захисту довкілля та природних ресурсів України збитки, які Росія завдала доквітлю України, оцінюють у щонайменше 2 трильйони гривень. Найбільше через вогонь загарбників серед усіх регіонів країни потерпають флора і фауна Донецької області: збитки

тут становлять понад 666 мільярдів гривень. Було знищено рідкісні види рослин.

У ході боїв на Донеччині окупанти знищили значні площі лісу, зокрема у національному природному парку «Святі гори» у Святогірську. Крім того, загарбники незаконно

вирубують ліс на тимчасово окупованих територіях, щоб використувати деревину для будівництва та приготування їжі.

Внаслідок обстрілів та вибухів у лісах Донеччини загинуло багато тварин, зокрема лосі, косулі, кабани, зайці, лисиці та вовки. Ті, хто вижили, змушені мігрувати до інших регіонів України.

Природа Є ЯМПІЛЬ І В ШОТЛАНДІЇ

12-річний гімалайський ведмідь Ямпіль, який пережив обстріли та контузію у зоопарку на Лиманщині, знайшов новий дім у шотландському зоопарку Five Sisters. Туди він прибув 12 січня 2024 року після довгої подорожі через Польщу та Бельгію.

На шляху до Шотландії ведмідь подолав 1100 кілометрів. За словами працівників зоопарку, Ямпіль був спокійним і не проявляв ознак стресу. Після прибуття його пригостили його улюбленими огірками. У жовтні 2022 року його евакуювали

з розгромленого контактного зоопарку Лиманщини. Контужену дику тварину знайшли у напівзруйнованому вольєрі українські військові. Своє ім'я ведмідь здобув за назвою села Ямпіль Лиманської громади, де його знайшли. У Шотландії Ямпіль буде жити у великому вольєрі з басейном та іншими елементами, що відповідають його потребам.

Від тимчасової зайнятості до офіційного працевлаштування

Учась у суспільно корисних роботах – важливий етап для вдалого працевлаштування. У період воєнного стану питання залучення до суспільно корисних робіт та зайнятості населення стали тісно пов'язані. Нерідко участь у таких тимчасових роботах завершуються повноцінним працевлаштуванням для безробітного.

Долучившись до «Армії відновлення», протягом 2023 року 16 клієнтів Лиманського міського центру зайнятості знайшли своє постійне місце роботи, зарекомен-

дувавши себе відповідальними, цілеспрямованими, активними працівниками.

Залучення до суспільних робіт дозволяє розвинути низку навичок та якостей, які можуть бути корисними на роботі, допомагає розширити мережу контактів і знайти можливості для подальшого професійного зростання, підвищує конкурентоспроможність на ринку праці. Роботодавці оцінюють участь працівників у суспільно корисних роботах і сприяють активним співробітникам у розвитку кар'єрних можливостей.

ПАС НОВИНИ // ЖІНОЧІЙ ФУТЗАЛ //

«БАГІРА» ПРОГРЕСУЄ

Напередодні Нового року ЖФК «Багіра» стала володаркою Кубка Донеччини з футзалу. А 9-11 лютого ц.р., відбудуться матчі за 7–9 місця у вищій лізі чемпіонату України з жіночого футзалу серед трьох команд: «Багіра», Київський національний університет ім. Т. Г. Шевченка, «Легіон» (м. Луцьк) у два кола. Всього ж у вищій лізі змагається 13 команд. Прогрес на лице.

У першому турі лиманські «пантерочки» зіграють у Києві зі студентками університету. Домашні матчі «Багіри» відбудуться у Дніпрі. «Багіра» оновилася наполовину і готова суперничати, як з киянками, так і з луцькими спортсменками.

Шановні жителі Лиманської територіальної громади!

Повідомляємо вам, що архівний відділ виконавчого комітету Лиманської міської ради тимчасово працює у м. Кропивницький.

Для отримання архівних довідок щодо стажу роботи, довідок про заробітну плату, про переймену-

вання організацій, копій архівних документів тощо, необхідно написати заяву і надіслати її на електронну адресу limanarhiv@ukr.net

Телефони для консультацій:

0505852283 – архівний відділ;
0950029298 – виконавчий комітет.

Інформації для лиманців - наш сайт zola.info

ФЕЙСБУК

ІНСТАГРАМ

ВАЙБЕР

САЙТ

ПАМ'ЯТЬ: НЕ ЗАБУДЕМО!

**СЕРЦЯ ХОРОБРИХ ЛИМАНЦІВ –
ВІДДАНІ ЗА МАЙБУТНЄ ХОРОБРОЇ УКРАЇНИ**

Спочатку повномасштабної війни рф проти України (з 24.02.22р. і по цей день) загинули наші земляки, які здобували для нас майбутнє, дали змогу дихнути вільно від окупантів, потрошки святкувати і радіти мирному життю. Вічна вам пам'ять Герої України і Лиманщини. Ось їхні імена.

КАПУСТА Роман Іванович
23.10.1986-29.08.2023

29 серпня 2023 року, після отриманих поранень на полі бою, помер наш земляк з с. Рубці, військовослужбовець, водій-зенітник кулеметного відділення, роти вогневої підтримки військової частини А7276, рядовий Роман Капуста.

ФЕРАР Олексій Олександрович
19.11.1988-01.12.2022

Народився 19 листопада 1988 році в с. Торське, Лиманський р-н, Донецької області. Школу закінчив у 2004 році у селі Торське, Донецької області.

З 2004 року по 2007 рік навчався в професійно-технічному училищі та здобув освіту помічника машиніста електровоза. Після закінчення навчання пішов працювати помічником машиніста. У лавах Збройних Сил України не проходив службу.

16 травня 2022 року, Олексій Олександрович, долучився до лав Збройних Сил України та став на захист Батьківщини. Проходив службу на посаді кулеметника стрілецького відділення стрілецького взводу стрілецької роти.

На жаль, Олексій Олександрович, загинув 01 грудня 2022 року в результаті обстрілу зі сторони збройних сил російської федерації поблизу населеного пункту Опитне, Бахмутської територіальної громади, Донецької області.

У Олексія Олександровича, залишилися мама та дружина.

ГУБАНОВ Денис Андрійович

07.08.2000-19.04.2022

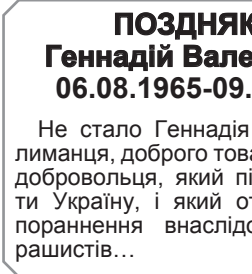
Загинув 23-річний Герой нашої держави Губанов Денис Андрійович. Він боронив нашу країну під містом Ізюм. У Дениса залишилися батьки та сестричка. Похований на Краснопольському кладовищі м.Дніпро.

АВДЄЄВ Андрій Миколайович
12.03.1970-25.11.2022

Авдєєв Андрій Миколайович, 1970 року народження, уроженець м. Самарканд Узбекистан, житель с.

Нове Донецької області, загинув 25 листопада 2022 року під час ведення бойових дій у місті Бахмут Донецької області, похований у селищі міського типу Тересва.

ПОЗДНЯКОВ Геннадій Валерійович
06.08.1965-09.05.2022

Не стало Геннадія Позднякова, лиманця, доброго товариша, воїна-добровольця, який пішов захищати Україну, і який отримав важкі поранення внаслідок авіаудару рашистів...

БОРЗОВ Микола Вікторович
05.08.1969-31.08.2022

Борзов Микола Вікторович, народився 05.08.1969 р. у м.Алатир, Чувашія. Разом з родиною проживав у м. Ніжині Чернігівської області, потім сім'я переїхала в Донецьку область. Закінчив школу в м. Єнакієве, ПТУ-81, отримав професію зварювальника. Працював шахтарем, пізніше – будівельником.

Батько трьох синів. Сини лишилися батька і батьківського будинку в Донецькій області, с. Лозове Лиманської ОТГ, який вщент розгромили російські нелюди. Наразі сім'я проживає в м. Вінниця в гуртожитку.

Старший Син – Борзов Олексій служить в 4 бригаді оперативного призначення (Бригада наступу Рубіж), вч 3018, начальник медичного пункту батальйону, лейтенант м/с; Середній – Борзов Нікіта студент Черкаського інституту пожежної безпеки імені героїв Чорнобиля; Менший – Борзов Марк школяр, який має мрію бути

військовим. Як бачимо, батько виховав справжніх чоловіків, патріотів, які слугують Україні і українському народу. Які хочуть увіковічити пам'ять свого батька, передати новим поколінням українців імена тих, хто виборював їхнє майбутнє.

Вінницьким міським територіальним центром комплектування Микола Вікторович був призваний до лав ЗСУ 10.06.2022 року.

Був призначений на посаду стрілець-санітар 2 механізованого 2 механізованого взводу

1 механізованої роти військової частини А2962. Загинув 31.08.2022 року при зачистці і штурму ворожих позицій під час виконання бойового завдання із забезпечення національної безпеки та захисту Батьківщини під час штурму бойових позицій ворога поблизу н.п. Писки, Донецької області.

Власне життя і здоров'я заради нашої свободи, має бути гідно відзначений. Ми повинні знати і пам'ятати імена наших Героїв - Борзова Микола Вікторовича.

КАРАКУЦ Ігор Вікторович 05.08.1967-19.10.2022

З перших днів повномасштабного російського вторгнення Ігор вступив до лав територіальної оборони. Згодом, розуміючи, що друга чи навіть перша лінія захисту це не для нього, він разом з побратимами у складі мінометного розрахунку вступив до лав Карпатської

Січі, щоб безпосередньо взяти участь у визволенні спочатку Харківщини, а згодом і рідної Лиманщини. Отримавши важкі поранення він, як справжній боєць, боровся до кінця, але травми, отримані ним були занадто серйозними. «Куц» завжди пишався тим, що родом

з Донбасу і своїми вчинками постійно хотів всім довести, що ця земля має справжніх патріотів своєї Батьківщини», – розповідають побратими. Загинув 19.10.2022 від поранень, отриманих на передовій лінії фронту під час бойових дій на Лиманському напрямку 02.10.2022 року.

Ігор Каракуц «КУЦ» (05.08.1967 р., Донеччина – 19.10.2022, Лиманський напрямок)

КОЛЕСНИК Ярослав Вікторович
03.08.1988-31.05.2022

31 травня 2022 року загинув старший сержант поліції Колесник Ярослав Вікторович під час виконання службових обов'язків по забезпеченню публічної безпеки та порядку в м. Святогірськ, Донецької області. Ярослав був помічником оперуповноваженого сектору кримінальної поліції відділу №4 Краматорського РУП ГУНП у Донецькій області. Народився 03 серпня 1988 р. у селі Ярова, Лиманського району, Донецької області. У Ярослава залишилися: мама, дружина, донька та пасинок.

КОМІР Сергій Іванович
11.04.1967-07.10.2022

55-річний Сергій Комір, позивний «Седой», загинув 7 жовтня 2022 року під час виконання бойового завдання поблизу села Новогорівка на Луганщині.

Він народився у селищі Ярова на Лиманщині. Закінчив місцеву школу. Одразу після цього влаштувався на роботу на Ізюмський оптичний завод. Згодом пішов служити в армію. Потім працював слюсарем у Лиманському локомотивному депо. Останні роки був працівником з комплексного обслуговування Святогірського закладу загальної середньої освіти. Дуже любив дітей, тому із великим захопленням працював там.

Вдома займався бджолярством, любив природу. Коли щось робив по господарству, то співав. Любив проводити вільний час зі своєю родиною.

Під час повномасштабного російського вторгнення Сергій став до лав 109-ї окремої бригади територіальної оборони Збройних Сил України.

«Завжди був відповідальною, чесною та справедливою людиною. Дуже веселий, добрий. Усім, хто звертався до нього, ніколи не відмовляв у допомозі. Завжди веселий, усміхнений, з почуттям гумору. Любив Україну і пишався, що він є Українцем. «Якщо ти не любиш батьків і свою Батьківщину, то ти не українець» – завжди тримався цих слів по життю», – розповіла донька загиблого Яна.

Поховали Сергія у рідному селищі. У нього залишилися дружина, син, донька та онучки.

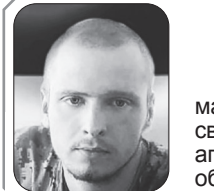

КАРАНДА Віктор Володимирович
07.02.1975-27.07.2022

Солдат Каранда Віктор Володимирович, 1975 р.н., призваний на військову службу 03.03.2022р. Покровським РТЦК та СП Донецької області, 27 липня 2022 року від важкого поранення отриманого під час захисту Батьківщини помер в обласній лікарні ім.І.Мечникова м. Дніпро.

АВАНЕНКО Роман Вікторович
18.06.1993-15.01.2023

15 січня, наш земляк, військовослужбовець, Роман Аваненко обороняючи Україну від держави-терориста загинув під час ведення бойових дій у Луганській області поблизу села Золотарівка. Похований на кладовищі у смт Новоселівка

ЛАБА Євгеній Олексійович
23.11.1999-05.05.2022

Євген Олексійович Лаба народився у місті Лиман на Донеччині 23 листопада 1999 року. Віддав своє життя, захищаючи Україну від російського агресора, 5 травня біля села Дронівка Донецької області.

МІСТРЮКОВ Олександр Володимирович
04.11.1991-28.12.2022

Обороняючи Україну від держави-терориста наш земляк, військовослужбовець загинув під час ведення бойових дій під Бахмутом поблизу села Красна Гора. Його мужнє серце перестало битися 28 грудня. Олександр зі своєю родиною раніше проживали в Донецьку та у 2014 році, коли почалась війна на сході України переїхали до нашої громади.

КОЛДАШЕВ Володимир Володимирович
24.04.1976-04.07.2023

4 липня 2023 року, наш земляк, військовослужбовець, Володимир Колдашев обороняючи Україну від військових формувань російської федерації загинув під час ведення бойових дій у місті Бахмут. Добрим батьком, люблячим чоловіком, порядною людиною з палким почуттям справедливості був Володимир. Він хоробро боронив свій край, врятував життя побратима, але невдовзі загинув сам. У героя залишилися син та дружина.

ТРУШ Ярослав Миколайович
11.12.2000-16.12.2023

Обороняючи Україну від військових формувань російської федерації загинув під час бойового завдання із захисту територіальної цілісності України, в районі ведення бойових дій населеного пункту Новокалінове, Покровського району Донецької області, отримавши поранення несумісне з життям, загинув солдат Ярослав Труш – заступник командира 3 розвідувальної групи СП 15 роти СП 4 загону СП. Спортсмен, надійний, ввічливий товариш, дійсний патріот України, люблячий брат та син, мешканець с. Новоселівка Лиманської громади Донецької обл.

КІРЕЄВ Олексій Анатолійович
23.07.1970-19.11.2023

19 листопада 2023 року, наш земляк, військовослужбовець, Олексій Кіреєв обороняючи Україну від військових формувань російської федерації загинув під час бойового завдання із захисту територіальної цілісності України, в районі ведення бойових дій населеного пункту Новопротопівка, запорізької області. Порядною людиною з палким почуттям справедливості був Олексій. Він хоробро боронив свій край. Похований захисник на рідній батьківщині у смт Ярова.

**ПИЛИПЧУК
Сергій Володимирович
27.07.1993-17.04.2023**

Уродженця села Олександрівка – Сергія Володимировича Пилипчука 27.07.1993 року народження, який загинув 17 квітня 2023 року на Луганщині під містом Кремінна.

**РАДЬКО Андрій
Анатолійович
05.09.1983-15.11.2022**

Солдат Андрій Радько загинув 15 листопада 2022 року під час виконання бойового завдання в районі селища Білогорівка Луганської області. Йому було 39 років.

Андрій народився в селі Верхньокам'янське, жив у селі Ярова. У 2005 році закінчив Сумський національний аграрний університет за спеціальністю «Механізація та електрифікація сільського господарства». Любив дітей і тварин. Захоплювався роботою з деревом, майстрував великі та малі деталі, іграшки. Під час повномасштабного російського вторгнення захищав Україну у лавах 90-го окремого аеромобільного батальйону імені Героя України старшого лейтенанта Івана Зубкова, що у складі 81-ї бригади Десантно-штурмових військ Збройних сил України.

Разом з побратимами Андрій брав участь у звільненні рідного села від російської армії.

«Андрій – дуже добра і чуйна людина, ніколи нікому ні в чому не відмовляв, завжди усім допомагав, варто було тільки попросити. Люблячий син, найкращий брат і уважний дядько. Він завжди був правильним, робив все по совісті. Хотів стати на захист Батьківщини ще після окупації Криму та частини Донеччини й Луганщини, але його не взяли.

Після повномасштабного вторгнення виїхав з рідних місць на Хмельниччину й одразу пішов до військкомату.

18 липня 2022 року Андрій був добровільно мобілізований. Професійно виконував свої обов'язки. Зарекомендував себе добрим, чесним, відважним, відповідальним воїном», – розповіла рідна сестра загиблого, Алла.

Поховали Андрія Радька на Алеї Слави у Хмельницькому. У нього залишилися батьки, сестри та брат.

КУЗЬМЕНКО Олександр Сергійович

Загинув 15 квітня 2022 року під час виконання бойового завдання в районі села Зелена Долина на Донеччині.

42-річний офіцер отримав смертельні поранення під час мінометного обстрілу російськими військами.

Олександр народився і жив у Лимані, навчався у місцевій школі. Закінчив Національний технічний університет «Харківський Політехнічний Інститут» за спеціальністю «Транспортні засоби високої прохідності» та військову кафедру.

Згодом здобув спеціальність «Менеджмент організацій» у Міжгалузовому інституті післядипломної освіти при НТУ «Харківський Політехнічний Інститут».

Був підприємцем, мав свою справу – цех з виробництва металевих виробів, та магазин «Ковальський Двір». У вільний час любив рибалити. У 2014-2018 роках служив у Збройних силах України, брав участь в Антитерористичній операції та операції Об'єднаних сил.

З початком повномасштабного вторгнення Олександр евакуював родину на Івано-Франківщину та пішов до військкомату в рідному Лимані. Приєднався до лав 111-ї окремої бригади територіальної оборони ЗСУ, був командиром розвідувальної роти.

«Мій чоловік сміливий, чесний, відповідальний, патріот своєї країни, завжди прийде на допомогу, люблячий батько, дуже розумна та світла людина», – зазначила його дружина, Вікторія. Поховали захисника на Івано-Франківщині, де нині оселилися його рідні. У Олександра залишилися батьки, брат, дружина та двоє дітей: 10-річна донька і син, якому ще не виповнилося і двох років.

ЦУРКАН Олександр Валерійович 10.08.1993-28.02.2023

лодшого сержанта служби цивільного захисту, фельдшера рятувального відділення Олександра Цуркана.

Олександр Цуркан народився в селі Торське. Закінчив школу в рідному селі. Пізніше здобув освіту фельдшера в Бахмутському медичному коледжі. Дуже любив футбол та гру на гітарі. Друзі і

знайомі згадують про нього, як про дуже світлого, позитивного, доброго й чуйного.

3 2021 року Олександр поповнив лави Державної служби з надзвичайних ситуацій у Лимані. З перших днів повномасштабного вторгнення розбирав завали, допомагав пораненим. Врятував не одне життя. По-

рятунок людей він вважав своїм покликанням. У січні 2023-го Олександра Цуркана прикомандували до міста Святогірськ. Він мав звання молодшого сержанта служби цивільного захисту, працював фельдшером рятувального відділення.

«Моє сонечко, яке завжди мене підтримувало, у будь-якій ситуації, зараз оберігає мене з небес. Завжди казав мені: «Ти – мій Янгол». А тепер і сам став ним», – сказала Ангеліна, дівчина Олександра Цуркана.

Олександра поховали на Алеї Слави Масляківського кладовища в Лимані. У нього залишилися батьки, сестра, дівчина та інші рідні.

СИЛЬЧЕНКО Микола Миколайович 27.05.1986-07.04.2022

національному автомобільно-дорожньому університеті, згодом вступив в аспірантуру. Був призваний на службу до лав Збройних Сил України.

У 2014-2015 роках брав участь в антитерористичній операції. Служив у 22-му окремому мотопіхотному батальйоні, де був командиром бойової машини. Мав позивний Кулібін. Потім захистив кандидатську дисертацію.

Працював у ХНА-ДУ старшим викладачем, паралельно викладав на курсах

водіїв у приватних автошколах. Був парашутистом Харківського аеро-клубу.

З початком повномасштабного вторгнення Микола знову став на захист України. Спочатку обороняв Харківщину. Брав участь у підриві Ізюмського моста. Потім приєднався до 2-го батальйону спеціального призначення «Донбас» Національної гвардії України. Обійняв посаду стрільця-гранатометника.

«Такої доброї, світлої, відданої людини більше немає.

Він дуже любив Батьківщину.

Коли я в нього питала, де би він хотів жити, завжди казав: в Україні. Я перепитувала: а де ще? І він знову казав, що в Україні. Микола дуже любив свою сім'ю, і вона

для нього завжди була на першому місці. Дуже любив своє рідне село. Казав, коли батьки зістаряться, він переїде жити туди. Так, на жаль, і сталося. Але вже на-завжди. Для мене Микола завжди живий, і я завжди чекаю його обіцяний дзвінок. Діти дуже сумують за татом,

вони знають, що він тепер завжди поряд з нами – на небі. Миколу ніхто не замінить, навіть немає такої людини, яка б стала з ним поряд», – додала дружина Валентина.

Посмертно молодший сержант Сильченко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Поховали Миколу в рідному селищі.

У захисника залишилися батьки, сестра, дружина і двоє дітей. На момент загибелі Миколі його обіцяний дзвінок. Діти дуже сумують за татом, Івану – 3.

КОМІСАРОВ Сергій Іванович 05.11.1981-09.08.2022

40-річний військовослужбовець Сергій Комісаров, позивний Комісар, загинув 9 серпня 2022 року під час деокупації села Байрак Харківської області.

Сергій народився у смт Новоселівка Лиманської громади, закінчив місцеву школу. Здобув фах тракториста-машиніста сільськогосподарського виробництва у ПТУ № 146 м. Слов'янська. Упродовж наступних 14 років працював у лікарні на посаді водія пункту невідкладної допомоги. У 2020-му закінчив Бахмутський коледж транспортної інфраструктури та здобув кваліфікацію

молодшого спеціаліста «Транспортних технологій» на залізничному транспорті. Працював на залізниці. Оселився у Лимані.

У вільний від роботи час полюбував рибалити, їздити на автомобілі та просто жити.

Під час повномасштабної війни Сергій приєднався до 518-го батальйону 1-ї окремої бригади спеціального призначення ім. Івана Богуна Збройних сил України.

«Мій коханий чоловік був найріднішим і найкращим у моєму житті! Любля-

чий чоловік і батько. Справжній вірний друг, хороша позитивна людина. Розумний та наполегливий. Мужній, сильний, відданий своїй Батьківщині воїн. Назавжди живий! Він щиро любив своїх рідних і близьких та свою країну, тому мужньо пішов захищати Україну від російських окупантів і за неї, за нас віддав найдорожче – СВОЄ ЖИТТЯ! Я можу дуже довго і багато писати про позитивні якості і просто людяність мого чоловіка, але на все це не вистачить паперу та відведених рядків. Сергій був Людиною з великої

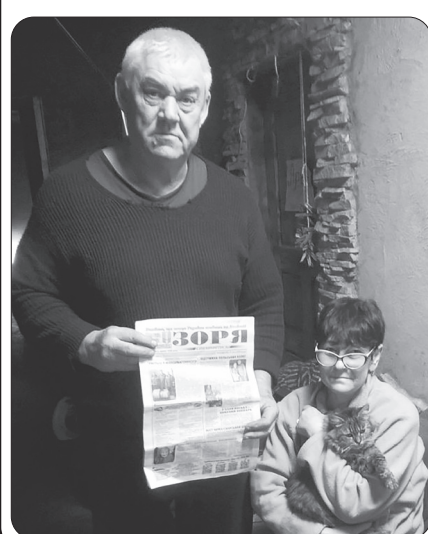
**ПАНТЕЛЄВ
Василь
Володимирович
26.04.1978-
04.07.2023**

літери!» – розповіла дружина Віра.

Поховали захисника на Алеї Слави Центрального кладовища у Кривому Розі. У Сергія залишилися батьки, дружина, сестра, син і донька.

Цей перелік загиблих воїнів – лиманців «Зоря» отримала від прес-служби Лиманської міської ради. Деякі прізвища ще уточнюються, але краще б було, якби цей список не поповнювався більше ніколи. Слава Україні! Героям Слава! Іх треба знати та пам'ятати кожному із нас.

Зворотній зв'язок

Для забезпечення належної якості адміністративних послуг потрібно знати думку споживачів послуг, адже найкраще якість послуги може оцінити той, хто її отримує. В цьому контексті керівництву ЦНАП важливо підтримувати належний зворотний зв'язок зі споживачами послуг, оскільки наявність такої функції свідчить про зрілість ЦНАП.

Саме через це, та враховуючи певну маломобільність родини Бабакових Юрія та Вікторія (дружина - інвалід II групи), начальником ЦНАП Віталієм Дмитровичем Гарькавенком особисто проведено її відвідування. Під час зустрічі поінформовано про інтегрованість послуг (перелік послуг) для громадян, режим роботи та облаштування приміщення ЦНАП до потреб осіб з обмеженими можливостями.

На знімках:

Начальник Лиманського ЦНАПу Віталій Гарькавенко з Юрієм Бабаковим
◀ Юрій та Вікторія, звичайно, із «Зорею»

ЦНАП ПРАЦЮЄ НА КОРИСТЬ ЛИМАНЦЯМ

До речі, ця сім'я проживає вже майже два роки у підвальному приміщенні торгового центру «Біла Береза» після втрати власного житла, котре було знищено обстрілами окупантів.

Подібна система взаємодії представників органів влади та суспільства дає змогу одержувати об'єктивну інформацію щодо якості надання послуг; до того ж, така система може стати основою для оперативного ухвалення управлінських рішень з метою реального поліпшення та наближення рівня якості послуг до потреб населення.

До речі, Віталій, як і Юрій з Вікторією є багаторічними прихильниками місцевого часопису «Зоря». Вони щиро радіють кожному виходу «Зорьки» у світ. Спасибі.

ЖУРНАЛІСТИ ПРИФРОНТОВИХ ГАЗЕТ НА РУЇНАХ СВОЇХ РЕДАКЦІЙ СТВОРЮЮТЬ ВИСОКОЯКІСНІ ЖУРНАЛІСТСЬКІ МАТЕРІАЛИ

НСЖУ ІНІЦІЮВАЛА ВАЖЛИВИЙ ПРОЄКТ

Резонансні теми лягли в основу публікацій шести прифронтових регіональних газет України, які з ініціативи Національної спілки журналістів України підготували ґрунтовні публікації в межах проєкту «Голоси України».

Публікації вийшли у газетах-учасницях ініціативи і на порталі інформаційного агентства «Українські Новини». Згодом їх буде перекладено англійською мовою й опубліковано в світових виданнях, що дозволить привернути додаткову увагу до війни в Україні.

«Ці публікації – приклад високоякісної журналістики, – наголошує голова НСЖУ Сергій Томіленко. – Ми хочемо продемонструвати, що видання з прифронтових та деокупованих територій створюють професійні матеріали, які відповідають усім світовим стандартам. Ці видання потребують підтримки, оскільки працюють, по суті, на руїнах своїх редакцій, але навіть у таких умовах їхні працівники залишаються високими професіоналами. Ми сподіваємося, що 2024 року взяти участь у подібних проєктах зможе більша кількість видань на прифронтових і деокупованих територіях».

Сергій Томіленко висловив подяку Європейському центрові свободи преси та ЗМІ (ЕСРМФ) та МЗС Німеччини за підтримку в організації проєкту «Голоси України» і системну допомогу українським журналістам.

«Ситуація у прифронтових громадах, на жаль, погіршується, обстріли завдають дедалі більше руйнувань. Зв'язок там дуже поганий, а найчастіше – його зовсім немає, – розповідає головна редакторка «Трудової слави» з Оріхова Світлана Карпенко про життя прифронтових громад. – В цих умовах альтернатива паперовій газеті – лише чутки. Крім того, для багатьох газета – це ниточка, яка пов'язує людину із довоєнним життям, із рідним містом... Це – символ надії! Тож значення прифронтової преси важко переоцінити. Ми високо цінуємо зусилля, які докладає Спілка для збереження наших видань – якби не НСЖУ, ми не могли б виходити».

Про важливість участі в проєкті, завдяки якому в регіональній пресі України з'явилася можливість продемонструвати себе світові й отримати матеріальну підтримку, говорить і головна редакторка видання «Путівельські відомості» Тетяна Каушан. «Проєкт, реалізований НСЖУ за підтримки ЄСРМФ, має для нас величезне значення, – наголошує пані Тетяна. – Щиро вдячні за допомогу!»

«Це було страшніше, аніж у фільмі "Титанік"», – херсонська газета «Новий день»

Після підризу терористами греблі Каховського водосховища буквально на очах під водою щезали будинки і школи, цілі села й міста...

У Чорне море за перші 3 доби надійшло приблизно у 100 разів більше прісної води, ніж надходило зазвичай. Мова тут – про прісноводне цунамі, яке змітало на своєму шляху все, на що на-

трапляло нижче від дамби: будинки, людей, тварин...

«Вже 6 червня окуповані Олешки затопило, – розповідає жителька міста Наталія Возаловська, яка змогла врятуватися і виїхати. – Вода, дуже смердюча, з мазутом, вирувала! Човни, в які сідали люди, перекидалися. Старенькі, інваліди, що жили ближче до Дніпра, не змогли виїхати, тому що вода одразу заблокувала двері їхніх будинків... Так загинула наша сусідка, яка майже не виходила з хати. І таких страшних історій купа. Багато хто ліз на горище. Хати, які були з очерету й саману, склалися одразу. Люди падали разом з горищем. Отак і пливли дахи будинків. А в Солонцях, говорять, окупанти не давали знімати з горищ людей... Крики, прохання про допомогу... Скажу так: як дивився фільм "Титанік", то тут було значно страшніше...»

Нині науковці дискутують, чи треба після війни відновлювати Каховську дамбу. Одні пропонують зберегти землі Великого Лугу, які відкривалися після знищення водосховища, інші твердять, що в такому разі неможливо буде організувати зрошення полів, і земля перетвориться на пустелю. Тим часом, уряд планує відновлення ГЕС, яка має стати ще потужнішою, ніж знищена.

«Тиждень життя у пеклі», – чернігівська газета «Вісник Ч»

Під час окупації Старої Басані в Чернігівській області в березні 2022 року росіяни забрали в полон з хати 45-річної Тамари Дроб'язко всіх мужчин: двох синів, 21-річного Івана і 23-річного Миколу, і чоловіка Володимира Гарбузу. Захоплені в заручники, троє цивільних з однієї родини пережили жахливі тортури у рідному, перетвореному окупантами на гетто.

У лютому росіяни обходили село: їхній БТР підірвався на міні, й окупанти думали, що замінував хтось із селян. Вони обходили хати, забираючи чоловіків. Будинки, де не відкривали, підпалювали. Затриманих довго били кулаками і прикладами, гасили об них цигарки, ламали ребра берцями і молотком, загрожували відрізати вуха. Іванові для розваги розбили голову. Ще одного хлопця на очах в інших кастрували й залишили помирати. Декого після катувань розстріляли. Двом чоловікам роздали танком голови.

Івана, Миколу й Володимира вирішили не розстрілювати, бо один із них має очі того ж кольору, що й син убитий.

«Каже: «Біжить!» І ми побігли. Зі зв'язаними руками... Чіплялися за сучки, падали, один одному допомагали піднятися, знову бігли, – згадує Микола. – А позаду чули свист і вибухи. То наші вже заходили в село. І росіяни втекли...»

Нині родина потроху оговтується після полону. У Івана частенько болить голова. Микола відвідував психіатра. «Він порекомендував музику слухати, – розказує Микола про поради лікаря. – Щоб повернутися до реального життя... Бо весь

час ті події згадую... Іноді мариться, наче я все ще там, і нікуди ми не втекли...»

«Місто, яке "дивиться в очі путіну" і на стволи гармат окупантів вже півтора роки», – газета з Дніпра «Вісті Придніпров'я»

Нікополь – на лінії прямого вогню артилерії росіян вже більш як півтора роки. Тут день від дня відрізняється тільки тим, коли будуть обстріли: до сніданку, обіду й вечері, після них, чи просто замість них...

Але обстріли – це не єдина небезпека. По той бік пересохлого Каховського водосховища – Запорізька атомна електростанція, яку замінували окупанти.

«Сьогодні в Нікополі залишається приблизно 40 відсотків жителів. Здебільшого люди виїжджають углиб області. Також ідуть і на захід України та за кордон», – розповів голова Нікопольської районної військової адміністрації Євген Євтушенко.

Але, незважаючи ні на що, місто намагається жити так, як до війни: працюють підприємства, аптеки, магазини і ринки, курсує громадський транспорт, а в центрі навіть можна випити кави.

«Виповзти з пекла. Історія порятунку з Бахмута», – газета «Путівельські відомості» з Сумщини

Важкі бої, поранення, втрата ноги та евакуація за допомогою одних рук – те, що довелося пережити українському військовому Максиму Логвинову. Боєць з Сумської області дивом врятувався з однієї з найгарячіших точок на планеті – Бахмута. Від втрати другої ноги 34-річного військового врятували... телефон та любов мами.

«Я побував у філіалі пекла», – згадує Максим. Нечисленними світлими моментами у темряві війни для Максима були дзвінки додому. У нижній кишені камуфляжних штанів військового завжди лежав телефон – з нього він набирив маму у хвилини затишшя. Того разу все одразу пішло не так – обстріли посилювались, і він не встиг подзвонити мамі.

Надаючи допомогу пораненим, одразу й не помітив свист міни. Потім – вибух в окопі поряд із ним, важкий гул в голові, спалах вогню і контузія. Металеві уламки міни збили хлопця з ніг. Голову врятував тактичний шолом. Уламки пройшли також по ребрах та ногах. Права була вся в крові... Ліва – теж поранена, але вціліла. Основний удар на себе прийняв телефон, який Максим не виклав, бо сподівався ще почути рідний голос.

...Нині головна мета чоловіка – пройти протезування, стати на дві ноги та наново навчитися ходити.

«Місто миру з вікнами на війну: Прифронтовий Мирноград на сході України став прихистком для тисяч біженців», – мирноградська газета «Рідне місто»

Шахтарське місто Мирноград на Донеччині з лютого 2022 року стало одним із центрів тяжіння для тисяч вимушених переселенців з Авдіївки, Бахмута, Маріуполя, Очеретиного, Курахового, Часового Яру, Кераміка, Курдюмівки. Наразі у місті проживає понад 1500 біженців з лінії фронту. Всі вони потребують житла, безпеки та підтримки.

При цьому Мирноградська громада системно зазнає обстрілів та руйнувань інфраструктури. Тут часто відсутнє світло, інтернет та мобільних зв'язок, місяцями через наслідки бойових дій відсутнє централізоване водопостачання.

Модель прийому біженців у Мирнограді складається з великої кількості пунктів, але головні – це налагоджена транспортна логістика прийому людей, наявність цілодобово працюючої команди з прийому, надання гарячої їжі та напоїв, робота психологів і медиків, перша медична допомога та госпіталізація, реєстрація усіх прибулих, розселення у Мирнограді або облаштування у місцях перепочинку, надання одягу та засобів гігієни, допомога у відновленні втрачених документів, допомога у відновленні соціальних виплат і пенсій, надання гуманітарної допомоги, допомога у працевлаштуванні та сприяння у пошуку орендованого житла на тривалий час.

«Білий танець для коханого: Українська волонтерка, що втратила ногу під обстрілом, вчиться ходити заради чоловіка», – оріхівська газета «Трудова слава» Запорізької області

Йй хочеться йти легко, не замислюючись над кількістю кроків. Але Наталя Лічман рахує кожен. І радіє, коли може зробити додатковий, хоча й не спішно. Після поранення ногою схудла, і протез почав дошкуляти. Тож жінка чекає на новий, зручніший, який уже виготовляють. А поки Наталя, що вижила під час смертоносного обстрілу, намагається збудувати нове життя.

47-річна жінка працювала у соціальній службі громади Оріхова – міста в 10 кілометрах від лінії фронту. В гуманітарному штабі, який розташовувався в одній з оріхівських шкіл, вона разом з іншими волонтерами отримувала продукти й хліб та далі роздавала їх людям похилого віку.

Того ранку роботу волонтерів перервав жахливий вибух та вогняний шквал, що піднявся за ним. Гуманітарний штаб опинився під ракетним обстрілом росіян. Робітник з відділу обслуговування загинув на місці, ще двох жінок поранило. Наталя отримала важку вибухову травму. Вона отямилася із відірваною ступнею та численними осколковими пораненнями. Лікарям довелося госпіталізувати не лише Наталю, а й її 13-річного сина, який через пережите переніс важку психологічну травму.

Жінка ще й досі оговтується від пережитого пекла. Іноді довго плаче. Але більшість часу намагається бути активною та знову вчиться ходити. Видужати Наталі допомагає її чоловік Олександр.

«Ми з чоловіком живемо разом вже 28 років. І в мене була мрія станцювати на нашому ювілей. Тож це було для мене великою мотивацією, щоб знову стати на ноги», – всміхається жінка.

ЗОРЯ

Директор ТОВ «Редакція газети «Зоря» О.А.ПАСІЧНИК

НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШІ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000026007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ «Ощадбанк»

Засновник і видавець — ТОВ «Редакція газети «Зоря»

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПР, видане Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

Телефон +38095-890-00-16 Електронна пошта: apasechnikred@gmail.com

Редакція не несе відповідальності за зміст вміщених оголошень. * Авторі відповідають за точність наведених в їх матеріалах фактів. * Думки авторів не обов'язково співпадають з точкою зору редакції. * Гонорар виплачується за матеріал, написаний на замовлення. * Лістування ведеться лише на сторінках газети. * Лістувати редакцію не повертається. * ©-матеріал друкуються на правах реклами.

Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі «Зорі», віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ» з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14. Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. Індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 екз.